

Світанок Малібу (paperback)

КУПИТИ

Четверо знаменитих братів і сестер влаштовують епічну вечірку на завершення літа... Мине лише двадцять чотири години, а їхні життя зміняться назавжди.

Малібу. Серпень 83-го. Довгоочікуваний день традиційної літньої вечірки в Ніни Ріви. Потрапити на вечірку хочуть всі – адже всім кортить побувати в зірковому товаристві Рів. Ніна – талановита серферка й фотомодель. Брати Джей і Гуд – чемпіон з серфінгу й видатний фотограф. Їхня маленька пестунка, Кіт. Цю четвірку обожають не в лише в Малібу, але у всьому світі – тим паче, вони нащадки легендарного співака Міка Ріви.

От тільки цьогоріч Ніні зовсім не хочеться, аби цей день настав. Гуд теж не в захваті, Джей, навпаки, рахує хвилини, а Кіт має кілька секретів.

Вже опівночі вечірка цілковито вийде з-під контролю. А вранці особняк уцент згорить. Але до того часу рікою тектиме спиртне, гратиме музика, відкриватимуться таємниці й любовні історії, в яких народжувалися й якими жили кілька поколінь цієї родини. Допоки на світанку не спалахне перша іскра.

Світанок Малібу – це історія про одну незабутню ніч. Ніч, коли кожен зазирне в скриню, успадковану від попереднього покоління. Ніч, коли кожен мусить обрати, що з того спадку залишити собі, а що – залишити в минулому.

Малібу охоплює полум'я.

З Малібу таке часто трапляється.

Рівнинами Середнього Заходу прокочуються торнадо. Південні штати потерпають від повеней. Біля Мексиканської затоки лютують урагани.

А Каліфорнія горить.

Полум'я не раз охоплювало цей край, коли за п'ять століть до нашої ери тут жило плем'я чумаші. І в 1800-х, коли сюди прийшли іспанські колонізатори. І 4 грудня 1903 року, коли ділянкою, яка нині називається Малібу, володіли Фредерік і Мей Рінджі, — тоді полум'я охопило тридцять миль узбережжя та знищило їхній вікторіанський будиночок на пляжі.

Полум'я охоплювало Малібу в 1917-му і 1929-му, коли сюди вже дісталися перші кінозірки. У 1956-му і 1958-му — коли до берегів Малібу звідусіль стікалися лонгбордисти й кралечки в купальниках. У 1970-му і 1978-му, коли в його каньйонах оселилися хіпі. Полум'я охоплювало Малібу в 1982-му, 1985-му, 1993-му, 2003-му, 2007-му і 2018-му. І це не враховуючи регулярних малих пожеж.

Малібу притаманно горіти.

Сьогодні на в'їзді сюди стоїть знак з написом «Малібу: 43 кілометри мальовничої краси». Містечко, затиснуте між океаном і горами, витяглося узбережжям майже на сорок вісім кілометрів. По всій довжині його перетинає Тихоокеанське шосе, воно ж ТОШ.

На захід від ТОШ — довжелезна низка пляжів, що їх омивають кришталево-блакитні води Тихого океану. Обабіч шосе, змагаючись за ліпший краєвид, тісняться довготелесі будинки. Берегова лінія порізана, скеляста. Хвилі бадьорі, пінисті. У повітрі пахне сіллю. На сході від ТОШ — неосяжні посушливі гори. Лут горизонт заповнюють усі відтінки брунатного: пустельні чагарники, поодинокі дерева, крихкий підлісок.

Це земля засухи. Порохова бочка. Подих вітру — її благословення і її прокляття.

Гарячі потужні вітри Санта-Ана, що дмуть із внутрішньої частини материка до узбережжя, завиграшки перетинають долини й перемахують

через гори. За легендою, ці вітри — посланці хаосу та розрухи. Але насправді вони — каталізатори.

Найменша іскра в посушливому лісі може перерости у геєну вогненну. Червоно-помаранчеві язики полум'я пожирають усе на своєму шляху, вивергають густий чорний дим, що зтягує собою небо й затьмарює сонце. Попіл кружляє і падає, немов сніг.

Місцева рослинність — кущі, чагарники, дерева, — як і місцеві оселі — будинки, особняки та бунгало, а також ранчо, виноградники й ферми, — іде з димом, залишаючи по собі лише випалену землю.

Але ця земля — знову молода, готова дати життя чомусь новому.

Винищення. А тоді — відродження. Відродження з попелу. Літопис вогню.

Пожежа в Малібу 1983 року почалася не на посушливих схилах, а на узбережжі.

Почалася в суботу, 27 серпня, у маєтку Ніни Ріви за адресою Кліфсайд-драйв, 28150, на одній із найбільш бучних вечірок за всю історію Лос-Анджелеса.

Традиційна літня гулянка вийшла з-під контролю приблизно опівночі.

А вже до сьомої ранку узбережжя Малібу охопило полум'я.

Бо якщо Малібу притаманно горіти, то одній конкретній людині було притаманно підпалити все й піти геть.

7:00

Ніна Ріва прокинулася, хоч і не розплющувала очей.

Свідомість поверталася повільно, немов лагідно повідомляючи: настав ранок. Ніна лежала в ліжку й у напівсні уявляла себе на воді, мріяла відчуті знайому твердість дошки для серфінгу під грудьми, аж раптом почала пригадувати реальність: увечері в її будинок припхаються сотні людей. і, що гірше, їм усім відомо, якого приниження вона нещодавно зазнала.

Ця думка вкотре обпекла її — ще до того, як Ніна подивилася на світ крізь вії.

Якби вона прислухалася, то почула б, як там, назовні, хвилі розбиваються об скелі — тихо-тихо.

Ніна завжди мріяла про будинок, схожий на той, у якому вони з братами й сестрою виростили на Олд-Малібуроуд. Пошарпане вітрами бунгало на палях обіч ГОШ, на межі суші й океану. Її гріли спогади про бризки солоної води на шибках, трухляву деревину та іржавий метал, на яких усе трималося. Вона хотіла стояти в себе на терасі й дивитися на припливи, слухати, як унизу голосно розбиваються хвилі.

Але Брендон захотів жити на скелі.

Він сам узяв і купив їм цей особняк зі скла й бетону на скелястому схилі Пойнт-Дюм — на висоті п'ятнадцяти метрів, із крутими східцями та кам'янистим спуском до берега.

Ніна щосили прислухалася до шуму води й не розплющувала очей. А нащо? Чого вона там не бачила?

Брендона в її ліжку не було. Його не було вдома. Його навіть не було в Малібуро. Він був у готелі в Беверлі-Гіллз, там, де рожева ліпнина й зелені пальми. Найімовірніше, у цю вранішню пору він спросоння обіймає Керрі Сото. Світанок Малібуро. А коли прокинеться, найімовірніше, своєю здоровенною лапою відгорне їй волосся й поцілує в шию. А тоді, найімовірніше, вони вдвох почнуть збирати валізи, щоб їхати на Відкритий чемпіонат США з тенісу.

Тьху.

Ніна не проклинала Керрі Сото за те, що та відбила в неї чоловіка. Хорошого чоловіка відбити неможливо. Керрі Сото — не злодійка. Це Брендон Рендалл — зрадник.

Це через нього Ніна Ріва потрапила на обкладинку «Now This» від 22 серпня — потрапила під заголовком «Розбите серце Ніни: покинута половинка золотого американського подружжя».

А далі — ціла стаття, присвячена тому, як її чоловік, відомий тенісист, пішов від неї заради коханки — відомої тенісистки.

Утім, на обкладинку гріх нарікати. Редакція десь дістала світлину з її цьогорічної фотосесії на Мальдівах. Ніна в класичному бікіні кольору фуксії. У неї темно-карі очі й густі брови. Довге каштанове волосся, помітно вигоріле на сонці, трохи мокре й від природи хвилясте. І, звісно ж, її знамениті вуста. Нижня губа — пухкенька, а верхня — тоненька. Так звані «вуста Ріви». Характерна прикмета, що стала впізнаваною завдяки батькові Ніни, Міку.

На оригінальному фото Ніна тримала свою дошку для серфінгу — жовто-білий борд фірми «Town & Country», із трьома плавниками, довжина 1,88 м. Проте на обкладинці дошку обрізали. Хоча Ніна вже давно до такого звикла.

У саму статтю вставили майже свіжу (лише тритижневої давності) фотографію — на парковці біля супермаркету «Ralphs» Ніна в білому бікіні й квітчастому сарафані курить тонку цигарку «Virginia Slims», у другій руці тримає ящик на шість пляшок содової «TaV». Якщо уважніше придивитися, можна помітити, що Ніна заплакана.

А поруч втулили фото її батька, зролене в середині 60-х. Він — високий, смаглявий, за всіма мірками красивий 90-ловік у сандалях, плавках і гавайській сорочці — тримає пакет з продуктами и курить «Marlboro» Навпроти магазину «Iracas». Над їхніми знімками заголовок «Яблуко від яблуні недалеко падає».

Тобто на обкладинці Ніну представили як дружину-невдачу, яку покинув знаменитий чоловік. А всередині — як доньку знаменитого татка. Щоразу, коли вона думала про це, їй зціплювало щелепи.

Ніна зрештою розплющує очі й дивиться в стелю. Встав з ліжка, майже гола, в самих трусиках. Бетонними східцями спускається на викладену кахлями кухню, розсуває скляні двері, що ведуть на задній двір, і виходить на терасу.

Вдихає солоне повітря.

Зранку ще не жарко — бриз, такий знайомий усім узбережним поселенням, поки що дув із суші до води. Ніна від-чувала, як легіт обдає плечі. Вона йшла по бездоганно підстриженому газону, гострі травинки лоскотали ступні. Ніна підійшла до краю скелі.

Подивилася на обрій. Океан синій, наче сапфір. Сонце зійшло з годину тому. Пронизливо лементують чайки, злітаючи та пірнаючи у воду.

Ніна бачила: хвилі сьогодні хороші, до Літл-Дюму наближається прибій. Вона поглядом зустрічала й проводжала буруни. У цьому було щось трагічне: такі гарні хвилі просто розбиваються об берег, нікому не потрібні.

Ні, вони потрібні їй.

Вона, як завжди, дозволить океану зцілити її.

Так, вона жила в будинку, якого навіть не вибирала. Так, її покинув чоловік, а вона навіть не пам'ятала, чому взагалі вийшла за нього. Але в неї є Тихий океан — її океан. І Малібу — її дім.

Брендон ніколи не розумів, що розкіш життя в Малібу — не в заможності, а в прямому зв'язку з природою.

За часів Ніниного дитинства Малібу було радше селом — помережані ґрунтовками пагорби й нехитрі халупи.

Ніні подобалося, як у її рідному містечку на прилавках і столах снують мурахи, як пелікани обдристують краї дахів і терас. Узбіччя неасфальтованих доріг усипані яблуками гною — сусіди на конях їздили базарувати.

Ніна прожила на своєму клаптику узбережжя все життя й розуміла, що не зможе запобігти неминучим змінам. Вона бачила, як скромні ранчо поступаються житловим масивам для середнього класу. А тепер цей клаптик суші понад пляжами заповнювали гігантські особняки. І, враховуючи розкішні краєвиди, рано чи пізно сюди доберуться розбещені багаті.

От що на правду дивувало — це те, що Ніна вийшла заміж за одного з них. І тепер, хотіла вона цього чи ні, їй теж належав клапчик узбережжя.

За мить Ніна піде в будинок, вдягне купальник, повернеться сюди, спуститься зі скелі й візьме дошку, що стоїть у сарайчику на піску.

Але зараз Ніні з голови не виходить сьогоднішня гулянка. Усі, з ким їй доведеться зустрітися ввечері, знають, що від неї пішов чоловік.

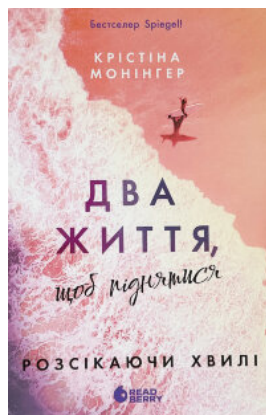
Вона завмерла. Не могла зрушити з місця.

Ніна Ріва стояла на краю скелі, яка була їй байдужа, і дивилася на воду, на жаль, таку далеку. І вперше в житті закричала — закричала в порожнечу.

Рекомендована література

Найстарший

Два життя щоб піднятися. Розсікаючи хвилі

Шпартгалка

Одна ідеальна пара

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ